Ripoll intenta sobreviure al terror sobtat

La recerca de solucions no és senzilla, com tampoc ho sembla l'autocrítica

Una familiar de Moussa Oukabir, a la manifestació de la comunitat musulmana de Ripoll, diumenge.

El maig de 2011 les eleccions municipals van donar per primera vegada un regidor a Ripoll de la xenòfoba de Plataforma X Catalunya, que també s'hi presentava per primer cop. Xavi Fernández en va ser regidor fins a mig mandat, quan va desvincular-se del partit sense deixar però l'acta, que va acollir com a no adscrit a cap formació. La bala havia sortit per la culata al partit que va fundar el vigatà Josep Anglada. Tot i que a Ripoll sempre hi ha hagut persones amb determinats trets racistes en el seu comportament, aquesta mai ha estat una actitud que hagi tingut prèdica entre els vilatans. En les municipals d'ara fa dos anys, PxC ja va reduir els seus votants gairebé en dos terços, sense aconseguir cap mena d'opció per entrar en l'arc polític ripollès.

La cèl·lula terrorista integrada per una desena de joves ripollesos i per l'imam del mateix poble, ha generat una sensació de desassossec entre els seus veïns. No s'explica com ningú no va adonar-se de les intencions d'aquests joves, que majoritàriament no havien despertat mai cap recel al poble. La necessitat de trobar explicacions afavoreix que ara es busquin detalls al subconscient que es puguin convertir en indicis del desastre.

Les institucions, partits i col·lectius s'han afanyat a concertar reunions per tal d'acotar el problema. Una mica tard, amb uns quants cadàvers de joves del municipi, i pitjor encara, els que van provocar per l'artèria urbana més coneguda de la capital del nostre país. La recerca de solucions no és senzilla, com tampoc ho sembla l'autocrítica. La majoria de veus que s'han deixat escoltar no semblen assumir que en major o menor proporció un poble de més de deu mil habitants ha estat incapaç de detectar el problema abans que fos massa tard. I el preu que n'ha pagat és ser a primera plana a la premsa mundial. Alguns cadells del PDeCAT amb poca cintura s'enroquen mentrestant a qüestionar titulars periodístics, perquè s'hi vincula la paraula terrorisme amb Ripoll. Vaja, com si el que hagués passat aquesta darrera setmana fos un malson estúpid del qual tots plegats despertarem d'un moment a l'altre.

Al poble la convivència entre els diferents col·lectius no sembla haver-se ressentit de l'atemptat. Només divendres i dissabte alguns treballadors d'origen musulmà van deixar d'anar als seus llocs de treball perquè algú els havia insultat o recriminat els fets. Més enllà dels brots que en petit comitè intenten criminalitzar aquests ripollesos, les mirades entre uns i altres estan aprenent a retrobar-se, a refer les complicitats que poden

haver-se esquerdat. En tot cas queden obertes unes ferides que a Ripoll sempre s'han sabut cicatritzar, fins i tot més ràpid del que hauria convingut. Una altra cosa és que els problemes s'hagin acabat solucionant.

Queden ara diversos traumes per resoldre. Un cop es va conèixer la mort de Younes la sensació no era d'alleujament, ni de satisfacció, tal com expressaven algunes patums polítiques i periodístiques del país. Més aviat de buidor, per la forma tan ràpida com un jove ripollès de qui tothom parlava en positiu, ha acabat morint després de deixar un torrent de sang i destrucció el maleït 17 d'agost. La commoció encara seguirà viva durant unes setmanes, uns mesos i en alguns individus fins i tot durant anys o no se la trauran mai més de sobre. Com els familiars d'aquests joves prematurament morts, per uns ideals que s'han convertit en el principal terror de la societat mundial d'aquest segle. Els serveis mèdics municipals han atès aquests dies algunes mares dels nois, que pateixen els lògics efectes de la pèrdua i l'angoixa que els genera tot plegat.

També preocupen aquells que no sàpiguen metabolitzar la tragèdia i perllonguin la recerca de més culpables que els que ja han estat abatuts o detinguts. Fa tot just unes setmanes apareixien pintades d'esvàstiques en carrers de Ripoll. Que la tendència no vagi per aquest camí, és una feina que costarà però on cal incidir. Algunes persones que consideren que part del col·lectiu musulmà no està encara prou integrat, reclama veure les esqueles dels que per desgràcia ens han deixat, tal com passa amb la resta de vilatans que es moren. En definitiva eren també ripollesos, com tots nosaltres.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/08/23/ripoll-intenta-sobreviure-al-terror/863468.html?utm_source=rss